

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΘΟΥ

|| ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΥΜΠΕΡΓΚ ||

ΗΝΤΙΚΡΥ στις εύρορες και μαγικές κοιλάδες του Ρήνου και του Μούργκ, έπαινο σ' ένα βραχόδη λόφο, δίπλα στο «*Μαύρο Λάσος*», βρίσκονται τα έρειπια του πύργου των 'Υμπέργκ. Ο πύργος αυτός εινε απ' τους αρχαιότερους πύργους της Γερμανίας και σ' όλο τον Μεσαίωνα ήταν ιδιοκτησία της εγγενούς και ισχυρής οικογενείας των 'Υμπέργκ, μέχρι του δεκάτου τετάρτου αιώνου, όποτε έξελιπε ή οικογένεια αυτή και όποτε ο πύργος περιήλθε στον μέγα δούκα του Βάδεν.

Αυτή εινε ή ιστορία του πύργου. Οι κάτοικοι όμως των γύρω χωριών διηγούνται τό έξής φρικιαστικό περιστατικό, που συνέβη μέσα στον

ανάγκαιο αυτόν πύργο...

Ο τελευταίος των 'Υμπέργκ ήταν ένας φρουράρχης σκληρός, κακός και άσυνείδητος, με μιά λέξη πολύ κακοφημισμένος. Όταν ήταν ακόμη νέος έτυχε να χάσει την γυναίκα του — μιά νέα και φάρια δέσποινα που την αγαπούσε τρελλά — και τό μικρό παιδάκι του, δύο χρονών μόλις, που κι' εκείνο τό λάτρευε παράφορα. Οι δύο εκείνοι θάνατοι ήταν τρομερό χτύπημα για τον τελευταίο άρχοντα 'Υμπέργκ, ό όποτος επειδή δεν μπορούσε να ύποφέρει πια τη θλίψη την άβάσταχτη και την μουσική, τούρπιε στα γλένια και στο πιστό, μέχρις ότου σπατάλησε όλη την περιουσία του. Τότε μάζεψε γύρω του άρκετους μισθοφόρους, μαχαροβγάλτες, έσχημάτισε μιά ληστρική συμμορία, κι' άρχισε να κάνει ληστρικές έπιδρομές στα περίχωρα, ληστεύοντας τους ταξιδιώτες.

Μιά μέρα ό 'Υμπέργκ με τη συμμορία του επετέθη εναντίον μιάς μεγάλης συνοδείας έβραίων εμπόρων, οι όποιοι τό αντίσπθησαν κι' έπολέμησαν θαρραλέα εναντίον του κι' εναντίον των σπαθοφόρων του. Στην συμπλοκή αυτή, ό λησταρχος — άρχοντας του 'Υμπέργκ — χτυπήθηκε στο ένα μάτι κι' έμεινε μονόφθαλμος! Αυτό ήταν πια τό μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής του. Οι συμμορίτες του την ίδια εκείνη μέρα, τον έγκατέλειψαν, γιατί έλεγαν πως δεν μπορούσαν νάχουν εμπιστοσύνη στην Ικανότητα ενός άρχιού πουχε ένα μάτι!...

Μόνος πια,κατάμονος, εγκαταλειμμένος απ' τους φίλους και τους ανθρώπους του ό άρχοντας 'Υμπέργκ, άποτραβήχθηκε στον τεράστιο πύργο του, στον όποιο ζούσε όλομόνητος, με μόνη συντροφιά τις πανοπλίες και τους τάφους των προγόνων του.

Κάθε τόσο κατέβαινε στον δημόσιο δρόμο και παραδοκώς κρυμμένος να περάση κανένας διαβάτης για να τον ληστήσει.

Ένα σκοτεινό, βροχερό και παγερό χειμωνιάτικο βράδυ, ενώ γύριζε στον πύργο του με λαγχολιτός, γιατί δεν είχε βρή κανένα διαβάτη για να τον γύσει, είδε ένα έλαφάκι και τό κυνήγησε. Καθώς όμως έτρεχε, στην άκρη ενός γκρεμού, παρουσιάστηκε μπρος του ένας γέρος ξηαιρετικά ψηλός και λειψός, με μακριά γενειάδα. Ο γέρος που κρατούσε τό έλάφι στην άγκυλιά του τον πλησίωσε και τό έλεε :

— Άρχοντα του 'Υμπέργκ, φαίνεσαι πολύ στενοχωρημένος. Ξέρω πως σε βασανίζουν οικονομικές δυσκολίες και ότι ή χώρα αυτή γύρω δεν έχει πια γαρμιά χράι για σένα. Τι να σου κάνει ένα έλαφάκι για τό γεύμα σου ; Θα ήθελες να ξαναγίνης πλούσιος και δυνατός ;

Ο Ιπλότης κύταζε με προσοχή τον άγνωστο συνομιλητή του, σάν να ήθελε να βεβαιώσει άν τον μιλούσε στα σοβαρά, ή τον ειρωνεύταν και τέλος τό έλεε :

— Αν μπορούσες να τό κάνης αυτό, θα δόχομουν εις αντίλλαγμα όποιάδηποτε θυσία.

Τότε έλεε ό άγνωστος, άκούστε με. Δεν έχεις να ύποβλήθης σε μεγάλο κόπο. Στα ύπόγεια του πύργου σου εινε θαμμένοι θησαυροί, που μπορούν να σε κάνουν τον πλουσιότερον άνθρωπο του κόσμου. Ο πρόπαπλος σου μιά φορά πόν άναγκάστηκε να εγκαταλείψη τον πύργο στα χέρια των έχθρών του, έθαψε όλους τους θησαυρούς που είχε σε χρυσό και σε πολύτιμα κοσμήματα στα ύπόγεια του πύργου και κινείσ ποτέ δεν έμαθε που εινε κρυμμένοι. Μόνο έγω ξέρω την κρύπτη τους, γιατί μόνο έγω τον έβοήθησα να τους κρύψη εκεί.

Η τελευταία φράσις του άγνωστου έκανε τον Ιπλότη να χιμογέλλαση δισταπτα.

— Έσύ ; ώπτησε ειρωνικά. Μά ό πρόπαπλος μου έξησε εδω και διακόσια χρόνια.

— Άκριβώς την εποχή εκείνη είχα ζήσει κι' έγω. Στα λόγια αυτά ένας δυνατός τρόμος κυριέψε τον άρχοντα του

'Υμπέργκ, γιατί κατάλαβε πως ό άγνωστος εκείνος γέροντας ήταν βρυκόλακας ! Ο γέρος είδε τό τρομαγμένο ύφος του και με τόνο φιλικό τό έλεε :

— Μή φοβάσαι τίποτα, Ιπλότη του 'Υμπέργκ. Αν μου ύποσχεθής πως δεν θα τρομάξής, θα σου άποκαλύψω με ποιόν τρόπο θα βρής τον θησαυρό.

Στό ύποσχομαι, άποκρίθηκε παίρνοντας θάρρος ό Ιπλότης, γιατί ή δυστυχία που τραβό μου εινε τόσο άβάσταχτη, ώστε θαλίνα ακόμη και την ψυχή μου, στον διάβολο για να με πορέσω να βγω απ' την σμερνή μου φτώχεια.

— Όραία !... Τότε δεν έχεις παρά να κατεβής ένα βράδυ που θάνατι πανούχλιος στα ύπόγεια του πύργου μαζί μου, να ξεθάψης τά κόκκαλα των προγόνων σου να τά τοποθετήσης σε κύκλο και να τά κάψης. Όταν τό κάψης αυτό ό θησαυρός θα γίνη δικός σου. Και τώρα καληνύχτα σου !...

Τό άλλο βράδυ, που τό φεγγάρι έλαμπε όλόγιομο στον ούρανό, ό Ιπλότης και ό βρυκόλακας κατέβηκαν στα ύπόγεια του πύργου, όπου βρισκόντουσαν οι τάφοι των άρχόντων του 'Υμπέργκ. Σε κάποια στιγμή ό άγνωστος γέρος όριζαν να βρήχ τόσο δυνατά που ό Ιπλότης κατλήφθη από άπειροπατον τρόμο, μά ό πόθος να άποζητή τους θησαυρούς τον έκαμε να δαμάη γρήγορα τον φόβο του. Πήρε τότε ένα τοαπί κι' άρχισε ν' άνοιξη τους τάφους έναν — έναν και να μεταφέρη τά κόκκαλα στην είσοδο του πύργου. Έκανε πολλές φορές τον δρόμο αυτό, ώπου άδειασε όλους τους τάφους, εκτός ενός. Ήταν ό τάφος του γιου του, του μόνου πλάσματος που τόπο είχε αγαπήσει άλλοτε. Όταν έφθασε ή σειρά τ' άνοιξη και τον τάφο αυτόν, ό Ιπλότης έμεινε άρκετή ώρα άναποράσιτος, μπροστά στην πλάκα του. Μά ό άγνωστος άρχισε να γελή σαρκαστικά και να τον ειρωνεύεται. Οι σαρκασμοί εκείνοι νίκησαν τους τελευταίους διαταγμούς του άποκτηνεμένου πατέρα. Άνοιξε λοιπόν τον τάφο του παιδιού του, μά όταν έπιασε στα χέρια του τό μικρό πτώμα του, που ακόμη δεν είχε λυώσει καλά-καλά, τό πεθαμένο παιδί άρχισε να σαλεύη, να κινείται, να στενάζει !...

Τά μάτια του άνοιξαν κι' απ' τό στόμα του βγήκε άσφαιρα μιά γρήγορή φωνή :

— Φύγε μακριά !... φώναξε στον άγνωστο γέρο. Φύγε ά τό δω, καταραμένο διαμόνιο ! Πήγαινε πάλι στα ύποχθόνια άντρα σου, γιατί ή δύναμή σου εινε άνόφελη μπροστά στον ιερό δεσμό που με συνδέει με τον πατέρα μου !... Φύγε, σ' έξορρίζω στ' όνομα του Έπουρανίου Θεού !...

Στά λόγια εκείνα, τά μάτια του άγνωστου πέταξαν άστρατές και γύρισε κι' έτρεψε μ' έναν πάγιο τόσο δυνατόν, που όλο τό βρονό σείσθηκε κι' ό πύργος σοκιάστηκε σ' έρείπια !...

Ο Ιπλότης 'Υμπέργκ, άπόθεσε πάλι μ' εύλάβεια τό πτώμα του παιδιού του στον τάφο του. Εκείνος κουβάλησε πάλι τά κόκκαλα των προγόνων του στα κιβώρια τους. Άπό την ήμέρα εκείνη παράτησε τον δολιμο του, φόρεσε τά ταπεινά ρούχα του προσκυνητού και πήγε να κλειστή σ' ένα γειτονικό μοναστήρι, όπου πέρασε τό ύπόλοιπο της ζωής του, παρακαλώντας τον Θεό να συχωρήση τά κριμάτά του.

Μά τά κριμάτά του ήταν πολλά. Κι' ό θεός δεν τά συχωρήσε, φαίνεται, γιατί έπειτα από τόσους αιώνας, ακόμη μέχρι σήμερα, τις σκοτεινές νύχτες του χειμώνα, οι χωριάτες των περίε το Βάδεν-Βάδεν, βλέπουν τα έμφαντα, τό άνησυχο φάντασμα του τελευταίου άρχοντος του 'Υμπέργκ και να ουδλιάζει, ζητώντας έλεος απ' τον Θεό και τους ανθρώπους. Τά ουδλιάσματα του εινε τόσο δυνατά που άκούονται περισσότερο απ' τό βούισμα της καταγίδος και κάνουν τό βουνό να σείεται και να τρέμη. Τό φάντασμα γυρίζει όλη την νύχτα, ώπου άρχίζει να σημαίνει τον όρθρο ή καρπιάνα του γειτονικού μοναστηριού του Φερμενπεργκ, του μοναστηριού στο όποιο εινε κλειστή ό Ιπλότης, μετά την βεβήλωσι των τάφων των προγόνων του.

ΤΟ ΚΡΥΟ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ

Όσοι δεν έτυχε να ταξειδέψετε στη Σιβηρία, γνωρίζετε βεβαία εκ διηγήσεων άλλων, ή εκ περιγραφών περιηγητών, ότι ή Σιβηρία έχει ένα από τα ψυχρότερα κλίμα α της γης. Λοιπόν, έξερете πόσους βαθμούς κατέρχεται τό χειμώνα από τό μηδέν τό θερμομετρο στη χώρα αυτή της παγονιάς ; Μονάχα... πενήντα !...

Άλλά ή Σιβηρία της τόσο πάγους της, τά κρύσταλλα της και τις χιονοσκεπασμένες στέπες της εινε ευτυχημένη από μιας άλλης άπόψεως : Έξ αίτιας του ύπερβολικού ψύχους δεν ύπάρχει εκεί ούτε ένας φθινοκός.

Ο γέρος κρατούσε τό έλάφι στην άγκυλιά του...